

VALINTA-SARJAN TEKIJÄLTÄ

Kihlattu

KIERA CASS

WSOY

KIERA CASS

KIHLATTU

SUOMENTANUT
LAURA HAAVISTO

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos

The Betrothed

Copyright © 2020 by Kiera Cass

All rights reserved.

No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsoever without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles and reviews. First published by HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollins Publishers.

Suomenkielinen laitos © Laura Haavisto ja WSOY 2022

ISBN 978-951-0-48689-4

Painettu EU:ssa

*Veljen ketaleelleni Geraldille,
joka kantaisi minut halki Serengetin.
Mukamas.*

COROAN HISTORIAN AIKAKIRJAT

OSA 1

*Coroan kansalaiset, varjelkaa lakia,
sillä jos rikomme yhtä, rikomme kaikkia.*

1

OLI SE AIKA VUODESTA, kun auringonnousun aikaan ulkona oli vielä kuuraa. Talvi oli kuitenkin väistymässä ja kasvit alkoivat puhjeta kukkaan. Lupaus uudesta vuoden ajasta täytti minut odotuksella.

”Olen haaveillut keväästä”, huokaisin katsellessani ikkunasta sinisellä taivaalla uljaasti liitäviä lintuja. Delia Grace sitoi mekkoni viimeiset nyörit ja ohjasi minut pelipöydän äärelle.

”Niin minäkin”, hän sanoi. ”Turnajaiset. Helavalkeat. Kruununpäiväkin on kohta.”

Hänen äänensävynsä antoi ymmärtää, että minun olisi pitänyt olla erityisen innoissani, mutta suhtauduin yhä kaikkeen varauksella. ”Niin.”

Tunsin ärsyyntymisen hänen käden liikkeissään. ”Hollis, sinusta tulee takuulla majesteetin seuralainen näihin tilaisuuksiin! En ymmärrä, miten voit olla noin tyyni.”

”Taivaan kiitos, että olemme saaneet kuninkaan huomion osaksemme tänä vuonna”, sanoin ja yritin pitää äänensävyäni kepeänä samalla kun hän letitti hiuksiani. ”Tai muuten täällä olisi tappavan tylsää.”

”Kuulostat siltä kuin kanssakäyminen kuninkaan kanssa olisi pelkkää leikkiä”, hän huomautti yllättyneen kuuloisena.

”Sehän on leikkiä”, tokaisin. ”Hän suuntaa kiinnostuksensa johonkuhun toiseen pikapuoliin, joten pitää nauttia tästä vielä kun voimme.”

Katselin peilin kautta, miten Delia Grace puri huultaan katsettaan nostamatta.

”Onko jokin hätänä?” kysyin.

Hän valpastui ja kohotti suupielensä hymyyn. ”Ei yhtikäs mikään. Huoleton suhtautumisesi kuninkaaseen vain askarruttaa. Minusta hänen kiinnostuksensa sinuun on syvempää kuin ymmärrät.”

Painoin katseeni alas ja naputtelin sormiani vasten pöytätaisoa. Minä pidin Jamesonista. Hulluhan olisin ollut, jos en olisi pitänyt. Hän oli komea ja varakas ja – hyvänen aika – kuningas. Hän osasi tanssia melko hyvin ja hänen seuransa oli viihdyttävää, kunhan hän vain oli hyvällä tuulella. Mutta en ollut hölmö. Edelliskuukausien aikana olin nähnyt, miten hän oli lennosta vaihtanut työstä toiseen. Heitä oli ollut ainakin seitsemän, minä mukaan lukien – ja laskuissa olivat mukana vain ne, joista hovissa *tiedettiin*. Nauttisin tästä nyt niin kauan kuin voisin ja sitten tyytyisin mihin tahansa ihmis-
möykkyyn vanhempani minulle valitsisivat. Jäisi minulle sentään nämä hetket, joita muistella tylsillä vanhoilla päivilläni.

”Hän on vielä nuori”, vastasin viimein. ”En usko, että hän asettuu aloilleen vielä *kenenkään* kanssa ennen kuin on ollut vallassa muutaman vuoden pidempään. Sitä paitsi olen aika varma, että hänen avioliittonsa odotetaan edistävän poliittisia tarkoitusperiä. Minulla ei ole paljon annettavaa sillä saralla.”

Oveen koputettiin ja Delia Grace meni avaamaan pettynyt ilme kasvoillaan. Hänen mielestään minulla oli todellinen

mahdollisuus ja tunsin heti huonoa omaatuntoa siitä, että olin niin hankala. Vuosikymmenen kestäneen ystävytemme aikana olimme aina tukeneet toisiamme, mutta tilanne oli nyt uusi.

Hovin jäsenenä perheillämme oli palvelusväkeä. Mutta korkea-arvoisimmilla aatelisnaisilla ja kuninkaallisilla, heillä oli seuranaisia. Seuranaiset olivat enemmän kuin palvelijoita – he olivat uskottuja, avustajia, seuralaisia... he olivat kaikki kaikessa. Delia Grace oli asettumassa rooliin, jota minulla ei vielä ollut, varmana sen toteutumisesta ennen pitkää.

Se merkitsi minulle enemmän kuin osasin sanoin kuvailla, enemmän kuin osasin käsitellä. Eikö ystävä nimenomaan ole joku sellainen, joka uskoo sinun pystyvän parempaan kuin itse uskot?

Hän palasi kirje kädessään ja pilke silmäkulmassaan. ”Tässä on kuninkaallinen sinetti”, hän sanoi kiusoittelevaan sävyyn ja käänteli paperia käsissään. ”Mutta koska kuninkaan tunteet sinua kohtaan eivät kiinnosta meitä, tätä ei taida olla kiire avata.”

”Anna se tänne.” Nousin seisomaan ja ojensin käteni, mutta hän veti kirjeen nopeasti kauemmas virne kasvoillaan. ”Delia Grace, senkin tytön ilkiö, anna se minulle!” Hän astui askeleen taaksepäin, ja sekunnin murto-osassa olin hänen perässään ja jahtasin häntä ympäri huonetta naurusta kiljuen. Sain hänet kahdesti ajettua nurkkaan, mutta hän oli joka kerta minua nopeampi ja onnistui keplottelemaan itsensä karkuun ennen kuin sain hänet kiinni. Olin hengästynyt juoksemisesta ja nauramisesta, kun viimein sain tartuttua häntä vyötäröltä. Hän piti kirjettä niin kaukana minusta kuin pystyi. Olisin kenties saanut sen häneltä, mutta juuri kun kurottelin kättäni, äitini pyyhälsi sisään asuintilojamme yhdistävästä ovesta.

”Hollis Brite, oletko menettänyt järkesi?!” hän älähti.

Delia Grace ja minä irtauduimme toisistamme, veimme kädet selän taakse ja niiasimme nopeasti.

”Kuulin teidän tyttöjen eläimellisen huudon seinän läpi. Miten voimme milloinkaan löytää sinulle sopivan sulhasen, jos sinä käyttäydyt tällä tavalla?”

”Anteeksi, äiti”, mutisin katuvana.

Uskaltauduin vilkaisemaan häntä. Hän seiso i edessämme sama ärsyynyt i nnyt ilme kasvoillaan kuin aina kun puhui kanssani.

”Copelandien tytär kihlautui juuri viime viikolla ja Devauxitkin käyvät paraikaa neuvotteluja. Ja sinä sen kuin käyttäydyt lapsellisesti.”

Nielaisin, mutta Delia Grace ei koskaan jäänyt sanattomaksi. ”Eikö ole hiukan ennen aikaista etsiä Hollisille toista puolisoa? Hänellä on yhtä hyvät mahdollisuudet valloittaa kuninkaan sydän kuin kenellä tahansa.”

Äitini teki parhaansa tukahduttaakseen alentuvan hymynsä. ”Me kaikki tiedämme, että kuninkaan katse harhailee. Eikä Hollisissa oikein ole kuningatarainesta, vai oletko eri mieltä?” hän kysyi uhmaavaan sävyyn kulmakarvojaan kohottaen. ”Sitä paitsi”, hän lisäsi, ”oletko *sinä* todella sellaisessa asemassa, että voit puhua kenenkään mahdollisuuksista?”

Delia Grace nielaisi kovaäänisesti kasvoillaan kivettynyt ilme. Olin nähnyt tuon naamion hänellä miljoona kertaa.

”Kas niin”, äiti sanoi lopuksi. Tehtyään pettymyksensä meihin selväksi hän kääntyi kannoillaan ja lähti.

Huokaisin ja käännysin kohti Delia Gracea. ”Anteeksi tuosta.”

”Eipä se ollut mitään, mitä en ole ennen kuullut”, hän totesi ja ojensi kirjeen viimein minulle. ”Anteeksi myös

omasta puolestani. Ei ollut tarkoitus saattaa sinua hankaluuksiin.”

Otin kirjeen ja mursin sinetin. ”Ei haittaa. Hän olisi kyllä keksinyt toisenkin syyn.” Delia Gracen ilme kertoi, että olin oikeassa. Aloin lukea viestiä. ”Voi ei”, sanoin ja aloin sukia karanneita hiussuortuviani. ”Taidan tarvita apuasi kampauksen korjaamisessa.”

”Miksi?”

Hymyilin hänelle ja heiluttelin kirjettä kuin se olisi tuulella leppattava lippu. ”Koska hänen majesteettinsa haluaa meidät seurakseen joelle tänään.”

”Tuleekohan sinne paljon väkeä?” kysyin.

”Kuka tietää? Hän kyllä nauttii siitä, että ympärillä on paljon ihmisiä.”

Mutristin huuliani. ”Totta. Olisi kiva olla hänen kanssaan kahden kesken edes joskus.”

”Sanoo tyttö, jonka mielestä tämä kaikki on vain leikkiä.”

Katsahdin häneen ja hymyilin. Tuo Delia Grace, hän se aina tuntui tietävän enemmän kuin tahdoin myöntää.

Kävelimme käytävää ja näimme avonaiset ovet, joista kevätauringon säteet tulvivat sisään. Sydämenlyöntini kiihtyivät, kun näin käytävän päässä karpännahkareunaiseen punaiseen viittaan kiedotun hoikan mutta vankan selän. Vaikka hän oli selin, hänen pelkkä läsnäolonsa sai aikaan lämpimän kutkuttavan tunteen.

Niiasin syvään. ”Arvon majesteetti.”

Näin, miten kiiltävät mustat kengät kääntyivät kohti minua.

2

”LADY HOLLIS”, KUNINGAS SANOI ja ojensi sormuksin koristetun kätensä. Tartuin siihen ja nousin seisomaan katsoen hänen kauniin hunajanruskeisiin silmiinsä. Syvä ja määrätietoinen huomio, jota hän minulle toistuvasti osoitti, sai minut tuntemaan oloni samanlaiseksi kuin silloin kun tanssin Delia Gracen kanssa ja kiepuin liian nopeasti: minua kuumotti ja pyörrytti.

”Arvon majesteetti. Ilahduin suuresti kutsusta. Pidän kovasti Colvardin joesta.”

”Niin olet sanonut. Huomaatkos, että minä muistin”, hän totesi ja otti käteni kämmentensä väliin. Sitten hän madalsi ääntään. ”Muistin myös, että olet sanonut vanhempiesi olleen viime aikoina hiukan... *holhoavia*. Minun oli kuitenkin kutsuttava heidätkin säädylisyyden nimissä.”

Kurkistin hänen taakseen ja näin odotettua suuremman väkijoukon valmiina lähtemään mukaamme. Vanhempani olivat paikalla, samoin valtakunnanneuvoston lordeja sekä lukuisia naisia, joiden tiesin kärsimättöminä odottavan, että Jameson saisi tarpeekseen minusta, jolloin olisi heidän vuoronsa. Näin Noran katselevan minua nenänvartta pitkin

Anna Sophia ja Cecily rinnallaan omahyväisen varmoina siitä, että minun aikani olisi pian ohi.

”Älä huoli. Vanhempasi eivät tule meidän veneeseemme”, Jameson vakuutti. Hymyilin kiitollisena tästä pienestä armahduksesta, mutta valitettavasti tämä ilouutinen ei kattanut mutkittelevaa vaunukyytiämme joelle.

Kereskenin linna kohosi Boradyn ylängöllä, ja se oli upea ja näyttävä ilmentys. Jotta pääsimme joelle, meidän piti taittaa hidas matka hevosvaunuilla halki pääkaupunki Tobbarin katujen... ja siinä tosiaan kesti.

Näin kipinän isän katseessa kun hän tajusi, että saisi viettää ajomatkan kuninkaan seurassa. ”Arvon majesteetti, miten rajalla sujuu?” hän kysyi. ”Miehemme ovat kuulemma joutuneet perääntymään viime kuussa.”

Pidättäydyin pyörittelemästä silmiäni. Miksi ihmeessä isä kuvitteli, että viimeaikaisista epäonnistumisista muistuttaminen olisi hyvä tapa avata keskustelu kuninkaan kanssa? Jameson ei kuitenkaan hätkähtänyt kysymystä.

”Se on totta. Sotilaamme ovat rajalla ainoastaan ylläpitämässä rauhaa, mutta mitä heidän odotetaan tekävän, kun heidän kimppuunsa hyökätään? Raporttien mukaan kuningas Quinten väittää, että Isolten maa-alueet ulottuvat Tiberanin tasangoille asti.”

Isä puuskahti mutta näin, ettei hän ollut niin tyyni kuin miltä näytti. Hän hypisteli etusormessaan olevaa hopeasormusta aina kun oli hermostunut, ja niin hän teki nytkin. ”Nehän ovat olleet Coroan maita sukupolvien ajan.”

”Aivan. Mutta ei ole syytä huoleen. Me olemme täällä turvassa hyökkäyksiltä ja corolaiset ovat erinomaisia sotilaita.”

Tuijotin ulos ikkunasta kyllästyneenä kuuntelemaan keskustelua merkityksettömistä rajakiistoista. Jameson oli

yleensä mitä parhainta seuraa, mutta vanhempani tappoivat kaiken ilon tilanteesta.

En voinut olla huokaisematta helpotuksesta, kun saavuimme laiturille ja pääsin ulos tunkkaisista vaunuista. ”Et vitsaillut vanhemmistasi”, Jameson sanoi kun viimein olimme kahden.

”He ovat viimeiset ihmiset, jotka kutsuisin juhliin, se on varmaa.”

”Ja kuitenkin he ovat tehneet maailman viehättävimmän tytön”, hän sanoi ja suuteli kättäni.

Punastuin ja käänsin pääni etsiäkseni katseellani Delia Gracen, joka astui ulos omasta vaunustaan Nora, Cecily ja Anna Sophia perässään. Jos minä olin pitänyt omaa matkaani sietämättömänä, hänen nyrkkiin puristetut kätensä kertoivat, että hänen matkansa oli ollut paljon pahempi.

”Mitä tapahtui?” kuiskasin.

”Ei mitään, mitä ei olisi tapahtunut jo tuhat kertaa aiemminkin.” Hän pyöräytti hartiat taakse ja ojentautui pidemmäksi.

”Saamme kuitenkin olla samassa veneessä”, lohdutin häntä. ”Tule. Eikö olekin hauska nähdä heidän ilmeensä, kun sinä nouset kuninkaan veneeseen?”

Kävelimme laiturille ja tunsin käsivarttani pitkin kohoavan kuumotuksen, kun kuningas Jameson tarttui käteeni ja auttoi minut veneeseen. Kuten oli luvattu, Delia Grace tuli mukaan, samoin kuin kaksi kuninkaan neuvonantajaa, mutta vanhempani ja muut vieraat ohjattiin toisiin kuninkaallisiin veneisiin. Coroanpunainen kuninkaan lippu liehui uljaana joelta puhaltavassa tuulessa ja toi mieleen tulenlieskat. Istuin tyytyväisenä Jamesonin oikealle puolelle ja hänen kätensä oli yhä kädessäni.

Tarjolla oli erilaisia ruokia ja saimme turkiksia suojaksemme siltä varalta, että puhuri yltyisi hyytäväksi. Kaikki mitä vain saatoin toivoa, vaikutti olevan ulottuvillani, mikä tuntui yhä yllättävältä: kuninkaan vieressä istuessani minulta ei puuttunut mitään.

Edetessämme joella penkereillä kulkevat ihmiset pysähtyivät ja kumarsivat nähdessään lipun ja tervehtivät kuningasta erilaisin toivotuksin. Hän näytti suunnattoman ylväältä istuessaan siinä selkä suorana ja osoittaessaan huomiota katsojille pienin päännyökkäyksin.

Tiesin, etteivät kaikki hallitsijat olleet komeita, mutta Jameson oli. Hän piti pikkutarkasti huolta ulkonäöstään, tummat hiukset oli siistitty lyhyiksi ja iho oli pehmeä ja kullanruskea. Hän oli tyylikäs olematta pinnallinen, mutta omaisuuttaan hän tahtoi esitellä näyttävästi. Veneiden vesille vieminen näin varhain keväällä oli osoitus siitä.

Se miellytti minua, ainakin sen takia, että sain nyt istua tässä hänen vierellään ja tuntea itseni varsin kuninkaalliseksi.

Joen varrella, lähellä äskettäin rakennettua siltaa, kohosi sään pieksemä patsas, jonka varjo lankesi rinteeseen kohti sinivihreää vettä. Vanhan tavan mukaisesti veneissä olevat miehet nousivat seisomaan ja naiset painoivat päänsä osoittaakseen kunnioituksensa. Historiankirjat olivat täynnä tarinoita kuningatar Albradesta, joka ratsasti pitkin maaseutua ja torjui Isolten joukkojen hyökkäyksen, kun hänen puolisonsa, kuningas Shane, hoiti maan asioita Moorelandissa. Palattuaan kuningas pystytti seitsemän patsasta vaimostaan ympäri Coroa, ja joka elokuu hovin naiset tanssivat puumiekkoka kantaen kuningattaren voiton kunniaksi.

Coroan historiassa kuningattaret muistettiin usein kuninkaita paremmin eikä kuningatar Albrade edes ollut heistä

kaikkein ihailluin. Oli myös kuningatar Honovi, joka kulki valtakunnan ääriässä merkkäämassa rajoja ja siunasi suudelmin puut ja kivet, joita käytti merkkeinä. Vielä nykyäänkin ihmiset etsivät näitä rajakiviä – olihan kuningatar itse asettanut ne paikoilleen – ja suutelivat niitä, sillä sen uskottiin tuovan hyvää onnea. Kuningatar Lahja puolestaan tunnettiin siitä, että hän piti huolta Coroan lapsista, kun valtakunnassa riehui isoltentauti, joka oli saanut nimensä siitä, että tartunnan saaneiden ja tautiin kuolleiden iho muuttui siniseksi kuin Isolten lippu. Hän kulki urheasti itse kaupunkiin etsimään eloon jääneitä lapsia, jotka sitten sijoitti uusiin perheisiin.

Myös kuningatar Ramira, Jamesonin äiti, tunnettiin koko valtakunnassa hyväsydämisyydestään. Hän oli kenties puolisonsa, kuningas Marcellusin, täydellinen vastakohta. Tällä oli tapana iskeä ensin ja kysellä vasta sitten, kun taas kuningatar pyrki edistämään rauhaa. Olin kuullut, että hänen lempeän järkeilynsä ansiosta ainakin kolme uhkaavaa sotaa oli saatu estettyä. Coroan nuoret miehet olivat kiitollisuudenvelassa hänelle. Aivan kuin heidän äitinsäkin.

Coroan kuningatarten perintö oli jättänyt jälkensä koko mantereeseen, mikä osaltaan varmasti myötävaikutti siihen, että Jameson oli niin tavoiteltu. Sen lisäksi, että hän oli komea ja rikas ja tekisi puolisostaan kuningattaren... hän tekisi tästä myös legendan.

”Nautin vesillä olosta”, Jameson totesi ja palautti minut nykyhetkeen ja sen kauneuteen. ”Ehkä parhaita lapsuusmuistojani ovat purjehdusretket Sabinoon isän kanssa.”

”Muistankin, että hän oli erinomainen purjehtija”, Delia Grace kommentoi ottaen osaa keskusteluun.

Jameson nyökkäsi innostuneesti. ”Se oli yksi hänen monista taidoistaan. Joskus minusta tuntuu, että olen perinyt

enemmän äidin piirteitä kuin isän, mutta veneilyn lahjan olen saanut häneltä. Samoin kuin halun matkustaa. Entä pitääkö lady Hollis matkustamisesta?”

Kohautin olkiani. ”En ole oikeastaan koskaan päässyt matkustamaan. Olen elänyt koko elämäni Kereskenin linnan ja Varingerin kartanon välillä. Olen kyllä aina halunnut käydä Eradoressa”, huokaisin. ”Rakastan merta ja olen kuullut, että siellä on erityisen kauniita rantoja.”

”Niin on.” Jameson hymyili ja käänsi päänsä. ”Nykyisin on kuulemma suosittua, että pariskunnat lähtevät yhdessä matkalle avioiduttuaan.” Hän katsoi jälleen minuun. ”Aviomiehesi pitää viedä sinut Eradoreen. Näyttäisit säteilevältä valkohiekkaisilla rannoilla.”

Hän katsoi jälleen poispäin ja nautti marjoista ihan kuin aviomiehistä ja ulkomaanmatkoista ja kahdestaan olostä puhumisessa ei olisi mitään ihmeellistä. Vilkaisin Delia Gracea, joka tuijotti takaisin hämmästyneen näköisenä. Tiesin, että kun olisimme taas kahden kesken, puisimme tämän hetken pienintäkin yksityiskohtaa myöden selvittääksemme, mitä Jameson oikein tarkoitti.

Yrittikö hän sanoa, että minun pitäisi avioitua? Vai vihjasiko hän, että minun pitäisi avioitua... hänen kanssaan?

Nämä kysymykset risteilivät mielessäni, kun käännyn katsomaan joelle. Noralla oli hapan ilme kasvoillaan, kun hän ja muut hovin tytöt katselivat meitä surkeina. Silmäilin ympärilleni ja huomasin, että monet silmäparit olivat keskittyneet kauniin päivän sijasta minuun. Kuitenkin vain Noran katse vaikutti vihaiselta.

Otin tarjottimelta marjan ja heitin sen häntä kohti niin, että se osui suoraan rintaan. Cecily ja Anna Sophia purskahivat nauruun ja Noran leuka loksautti hämmästyksestä auki.

Pian hän kuitenkin alkoi itsekin kahmia marjoja käsiinsä ja ryhtyi heittelemään niitä minua kohti. Samalla hänen kasvoilleen kohosi veikeä ilme. Nauraa kikattaen haalin lisää marjoja ja aloitin jonkin sortin sodan.

”Hollis, mitä taivaan tähden sinä teet?” äiti huusi veneestään niin kovaa, että ääni kantautui airojen loiskeen yli.

Katsoin häntä ja vastasin vakavana: ”Puolustan kunniaani tietenkin.” Näin Jamesonin naurahtavan, kun käännyn takaisin kohti Noraa.

Kummastakin suunnasta kuului iloista naurua ja marjoja sinkoili joka suuntaan. Se oli hauskinta, mitä olin hetkeen tehnyt, kunnes nojasin hiukan liian pitkälle laidan yli yrittäessäni tähdätä kohteeseeni ja molskahdin veteen.

Kuulin ympäriltäni säikähtäneitä henkäyksiä ja parahduksia, mutta olin ehtinyt vetää henkeä ja pääsin takaisin pinnalle köhimättä.

”Hollis!” Jameson huudahti ja ojensi kätensä. Tartuin siihen ja hän veti minut takaisin veneeseen hetkessä. ”Suloinen Hollis, oletko kunnossa? Sattuiko sinuun?”

”Ei”, sain soperrettua kylmästä vapisten. ”Mutta kengät minulta näköjään hävisivät.”

Jameson katsoi sukkahousujen verhoamia jalkojani ja purskahti nauruun. ”No, se täytyy korjata pikimmiten.”

Kaikkialta kuului naurua kun varmistui, että olen kunnossa. Jameson riisui takkinsa ja kietoi sen ympärilleni, jotta pysyisin lämpimänä.

”Takaisin rantaan, siis”, hän ohjeisti yhä hymyillen. Hän piti minua lähellä ja katsoi syvälle silmiini. Tunsin, että tässä hetkessä – vailla kenkiä, tukka sekaisin ja litimärkänä – olin hänelle vastustamaton. Mutta koska kintereillämme olivat vanhempani ja kymmenkunta vaativaa lordia, hän

saattoi tyytyä vain antamaan lämpimän suudelman viileälle otsalleni.

Se kouraisi vatsasta, ja mietin tuntuisiko jokainen hetki hänen kanssaan tältä. Olin odottanut kuollakseni, että hän suutelisi minua, toivonut joka kerta kun olimme hetkenkin kahden kesken, että hän vetäisi minut lähelleen. Toistaiseksi niin ei ollut kuitenkaan käynyt. Tiesin, että hän oli suudellut Hannahia ja Myraa, ja ehkä muitakin, mutta he eivät olleet kertoneet siitä. Mietin oliko se, ettei hän ollut vielä suudellut minua, hyvä vai huono merkki.

”Pystytkö seisomaan?” Delia Grace kysyi ja palautti minut tähän hetkeen auttaessaan minut veneestä.

”Mekko on litimärkänä aika painava”, myönsin.

”Voi, Hollis! Anteeksi! Ei ollut tarkoitus pudottaa sinua veneestä!” Nora huudahti päästyään rannalle.

”Höpö höpö! Se oli oma vikani ja opin arvokkaan läksyn. Aion tästedes nauttia joesta ainoastaan ikkunastani katsellen”, vastasin ja iskin silmää.

Hän nauroi ja näytti kuin tekisi niin mielipiteistään huolimatta. ”Oletko varmasti kunnossa?”

”Olen. Huomenna on ehkä nuha, mutta olen täysissä ruumiin ja sielun voimissa, joskin läpimärkä. En kannan kaunaa. Lupaen sen.”

Hänen hymynsä näytti vilpittömältä.

”Anna kun autan”, hän tarjoutui.

”Minä selviän kyllä”, Delia Grace tiuskaisi.

Noran hymy hyytyi hetkessä ja iloinen ilme vaihtui suunnattomaan ärsytykseen. ”Aivan varmasti. Kun et kerran ole itse koskaan saanut Jamesonin huomiota, Hollisin helman kannattelu on parasta, mihin *sinunlaisesi tyttö* pystyy.” Hän kohotti kulmiaan ja kääntyi pois päin. ”Sinuna pitäisin tiukasti kiinni.”

Avasin suuni sanoakseni Noralle, että Delia Gracen tilanne ei ollut hänen omaa syytään, mutta käsi painautui rinta-kehälleni ja esti minua.

”Jameson kuulee”, Delia Grace sihahti hampaidensa välistä. ”Mennään nyt.” Mielipahasta hänen äänessään ei voinut erehtyä, mutta hän oli oikeassa. Miehet ottivat yhteen avoimilla taistelukentillä, naiset viuhkojensa takana. Pidin hänestä lujasti kiinni koko matkan takaisin linnaan. Jouduttuaan kuuntelemaan niin paljon ivaa yhden päivän aikana mietin, pysyttelisikö hän seuraavana päivänä omissa oloissaan. Hänellä oli nuorempana ollut tapana tehdä niin, kun ei enää kestänyt kuulla sanaakaan.

Seuraavana aamuna hän kuitenkin oli huoneessani ja teki minulle vaitonaisena jälleen taidokasta kampausta. Juuri silloin ovelta kuului koputus. Delia Grace avasi oven ja sisään asteli joukko sisäköitä mukanaan kymmeniä kevään ensikukista solmittuja kimppuja.

”Mitä tämä oikein on?” Delia Grace kysyi ja ohjasi laittamaan kukat sinne missä sattui olemaan tilaa.

Yksi sisäköistä niiasi edessäni ja ojensi minulle taitetun paperin. Hymyilin itsekseni ja aloin lukea viestiä ääneen: ”Siltä varalta että olet vilustunut etkä pääse tänään ulos luontoon, ajattelin että luonnon on tultava kuningattarensa luo.”

Delia Gracen silmät laajenivat. ”*Kuningattarensa?*”

Nyökkäsin sydän pamppailen.

”Hakisitko kullanhoitoisen mekkoni? Kuningas ansaitsee kiitoksen.”

KUNINGAS VALITSI HÄNET,
MUTTA HÄNEN SYDÄMENSÄ
KUULUU TOISELLE.

9 789510 486894

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-48689-4

ETUKANNEN KUVA © GUSTAVO MARX